

Hồi 76

Tô Phi Phụng Bị Cụt Tay

Tô Bằng Hải đang đá vào chân phải của Ngọc Chánh Tử, thành linh biến thế quét ngang tránh khỏi thế kiếm Chánh Tử, rồi nhân đà đá thẳng đến Thông Linh đạo trưởng. Đồng thời tay trái đánh đến Huyền Thanh đạo trưởng cũng thu về, điểm lệ tới Thần Phong huyết ở trước ngực Thông Linh.

Từ đánh thẳng biến thành quét ngang, tránh kiếm công lại đối phương, từ một thế chia ra đánh ba, rồi bỗng nhiên tập trung đánh một, thật là biến hóa ảo diệu, quỷ quyết khó đoán.

Thông Linh đạo trưởng kinh sợ, thanh trường kiếm liền chém xéo vào giữa thân Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải hóa chỉ thành chưởng đánh mạnh, một sức vô hình phát ra, không những ép dẹp kiếm đối phương mà còn chấn động đến toàn thân Thông Linh đạo trưởng, buộc ông phải tránh sang trái ba thước.

Ngọc Chánh Tử hét to một tiếng, vung kiếm lên múa thành một vạt ánh sáng lấp lánh như sao sa, tiếng xé gió vun vút ập thẳng đến sau lưng Tô Bằng Hải.

Nghe tiếng gió, Tô Bằng Hải bước tránh sang một bước, xoay lẹ người lại, đồng thời cây Long Đầu Trượng trên tay ông múa tít lên, lập tức bóng trượng loang loáng như cả trăm người đổ xô đến Ngọc Chánh Tử.

Biết sức mình không bằng đối phương, Ngọc Chánh Tử không dám đỡ càn, liền thu kiếm lại, xuất ra một chiêu Hạnh Hoa Xuân Vũ trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm, khiến Tô Bằng Hải như chìm trong ánh sáng lấp lánh của trường kiếm.

Tô Bằng Hải hú dài một tiếng, Long Đầu Trượng vung lên một vòng, gạt khỏi thế công đối phương rồi nhân đà điểm thẳng đầu trượng đến Ngọc Chánh Tử vô cùng lanh lẹ.

Ngọc Chánh Tử nghiêng mình tránh, kiếm quay theo thân hình lập tức trả chiêu.

Ngay khi ấy Huyền Thanh đạo trưởng cũng chém xéo vào đối phương. Sau khi Thông Linh tránh chưởng thế của đối thủ, cũng liền hét lên một tiếng xuất thế tấn công.

Bang Chủ Thiên Long Bang quả đáng là tay võ dũng, công lực thâm hậu. Trước sự vây công tới tấp của Côn Luân Tam Tử mà không tỏ ra e dè sợ sệt. Ba kiếm một trượng xoắn tới với nhau, quần thảo vù vù, bóng kiếm như sao sa chớp giật, lúc chia ra, lúc hợp lại.

Tô Bằng Hải bị Côn Luân Tam Tử vây công, ứng phó hơi khó nhọc nhưng vẫn chưa lộ ra tí nào sợ sệt, trượng đỡ, chưởng chặt lạnh lẽo vô cùng. Côn Luân Tam Tử tuy có thể kềm chế nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa làm gì được.

Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp vẫn thản nhiên đứng chặn ngoài miệng hang, xem một trận đấu sống chết của các cao thủ võ lâm, một cuộc tranh hùng hiểm có trên giang hồ.

Khi này Tiểu Diệp thấy Tô Hùng xuất mấy chiêu biến ảo thần bí, đối với ai thì kinh sợ ngạc nhiên chẳng hiểu biết gì, song với nàng thì chẳng lạ lùng gì cả vì đó là những thế giống trong Qui Nguyên Mật Tập nàng đã học thuộc lòng. Tuy thế nàng cũng lấy làm ngạc nhiên, chẳng biết làm sao Tô Hùng lại biết những chiêu thế kỳ bí ấy và lấy làm lo sợ cho tánh mạng của Mã Quân Vũ.

Nhưng sau đó thấy Quân Vũ dùng phép Ngũ Hành Mê Tung nhẹ nhàng tránh lách thế công của đối phương, thân hình chàng thoát qua thoát lại như một bóng ma thì Tiểu Diệp mới an lòng, đứng xem khả năng của đôi bên.

Vương Hàn Tương thấy Tô Bằng Hải bị Côn Luân Tam Tử vây công, trước tình thế địch thủ vây quanh, người của Thiên Long Bang đánh mãi mà không có kết quả. Ông quát lên một tiếng thật to, quạt thép xếp lại điểm lệ đến mặt Huyền Thanh đạo trưởng, đồng thời tay trái đánh mạnh Ngọc Chánh Tử một chưởng.

Thế điểm là một hư thế, song tả chưởng mới là một chiêu thật.

Huyền Thanh đạo trưởng bước xéo qua, tránh khỏi thế quạt quét đến của đối phương.

Phân Ngọc Chánh Tử bị chưởng phong của đối phương đẩy lui hai bước. Ngay lúc ấy Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải cũng điểm đến trước ngực vô cùng ác liệt. Không còn tránh kịp, buộc Ngọc Chánh Tử vung kiếm gạt mạnh, Long Đầu Trượng bật ra, song hổ khẩu tay cầm kiếm của Ngọc Chánh Tử bị cái va chạm vũ khí ấy như muốn té ra, cả cánh tay mặt tê liệt.

Tô Bằng Hải được thế đâu chịu bỏ qua, liền múa chiêu Độc Long Xuất Động tấn công tiếp như gió hốt.

Huyền Thanh đạo trưởng bề ngoài đối với Ngọc Chánh Tử xem như nghiêm khắc, chỉ có tình huynh muội, nhưng thật ra bên trong ông ta rất yêu thương bà và luôn luôn quan tâm đến. Ông thấy Chánh Tử vừa tránh chưởng tiếp đến lại phải đỡ một trượng hùng hậu của Tô Bằng Hải thì biết bà đã lâm nguy, dầu gì cũng khó đủ sức tiếp thêm một trượng thứ hai của Tô Bằng Hải. Vì vậy nên Huyền Thanh đang quần thảo với Vương Hàn Tương, liền hú lên một tiếng thật to, dùng tám phần mười công lực đánh mạnh ra một chưởng vào Hàn Tương.

Vương Hàn Tương không ngờ đối phương đánh trí mạng, quạt thép đang diễn chiêu Thanh Đình Điểm Thủy, tuy có thể điểm trúng Kiên Tĩnh huyết của Huyền Thanh làm tê liệt

tay hữu đối phương. Nhưng chính mình cũng lãnh một chưởng bài sơn kia. So sánh lợi hại nên lão lập tức nhảy trái sang bên.

Huyền Thanh đạo trưởng liền vung trường kiếm theo chiêu Ngang Giang Tái Tẩu đâm mạnh đến eo ếch của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải thấy chiêu Độc Long Xuất Động của mình sắp bủa tới Ngọc Chánh Tử thì liền có một luồng gió mạnh đánh lên bên hông, nên lập tức thu thế trượng, đánh treo bên hông một chiêu Xảo Đả Kim Chung, truy cản thế công của Huyền Thanh đạo trưởng.

Ông liền lời tiếng nói :

- Không lý đạo huynh muốn đấu sinh tử với tôi sao ?

Huyền Thanh đạo trưởng nghe thế ngại ngùng, liền thu thế lại, tránh qua một bên, lòng thầm nghĩ :

“Nếu Tô Bằng Hải không cất tiếng nói mà trượng của lão từ dưới đánh lên thì trường kiếm tay ta không khỏi bị văng ra. Như thế thì ta mất mặt với năm đại môn phái như chơi, nhưng lão lại nể tình, cố ý nhắc nhở. Có lẽ khi nãy vì ta vung kiếm cản Đỗ Duy Sinh khi gã này muốn bắt Phi Phụng làm bia, nên lão trả ơn bằng cách này chăng ?”

Tâm suy nghĩ nên Huyền Thanh bị phân tán tinh thần. Tô Bằng Hải liền chụp ngay cơ hội này, cất tiếng hú dài, thân hình vụt bay bổng lên cao bảy tám thước, phi ra một trượng xa, thoát khỏi vòng vây của Côn Luân Tam Tử.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe tiếng hú mới sực tỉnh, biết mình đã sơ hở để đối phương thoát ra. Vì thanh danh của Côn Luân phái đâu thể bỏ qua được nên ông cũng hú lên một tiếng thật to, thân hình như một con chim bay bổng theo. Ông đang định phát chiêu đánh từ trên không, đột nhiên bên tai nghe tiếng nói khá to :

- Đạo huynh, để bản đạo cùng đến hòa nhau cho náo nhiệt !

Âm thanh chưa dứt đã thấy một bóng người chặn trước mặt Tô Bằng Hải. Người đó chính là chưởng môn phái Điểm Thương Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong vì có cựu thù Tô Bằng Hải đã giết chết sư đệ của ông, nên dầu không cố tâm lấy Qui Nguyên Mật Tập thì cũng phải thanh toán món nợ ngày trước, nên vừa thấy Tô Bằng Hải thoát vòng vây Côn Luân Tam Tử thì liền vung kiếm chặn lại.

Huyền Thanh đạo trưởng thấu tận tâm can của Hạ Vân Phong nên liền chế thêm dầu vào lửa :

- Hạ đạo huynh muốn đến hòa nhau cho vui thì hay quá, món huyết nợ ở Quát Thương Sơn năm trước không biết đạo huynh còn nhớ chăng ?

Tô Bằng Hải đang là một kỳ nhân võ lâm đương thời, xem những cao nhân của năm đại môn phái không có gì đáng sợ. Ông chưa để thân hình Hạ Vân Phong kịp đáp xuống đất

liền vùng chưởng đánh ra, đồng thời Long Đầu Trượng thọc ngược ra sau khiến Huyền Thanh đạo trưởng phải lách sang bên.

Thông Linh đạo trưởng sợ Tô Bằng Hải thừa thế tẩu thoát, liền huy kiếm đâm đến sau ót Bằng Hải.

Bang Chủ Thiên Long Bang nghiêng mình tránh kiếm, tay trái dùng chỉ điểm thẳng đến Kiên Tĩnh huyệt, đồng thời chân hữu đá giắt ngang vào sườn Thông Linh.

Thông Linh đạo trưởng hạ kiếm chặt tay trái Tô Bằng Hải, theo đó dồn chân khí xuống Đan Điền, thân hình bay bổng lên tránh khỏi cái thế đá giắt ngang của đối phương. Tô Bằng Hải thu tay tả lại, Thông Linh đạo trưởng thừa thế dùng Bát Bộ Đẳng Không, bay xéo ra một trượng xa mới hạ xuống đất.

Tô Bằng Hải ép lui Thông Linh đạo trưởng, đột nhiên ngẩng mặt cười to, nói :

- Xin Huyền Thanh đạo huynh lui ra phía sau, lão phu sắp trở tài đây !

Rồi ông từ từ đưa tay trái lên, mắt long lanh sáng quắc nhìn chòng chọc Thông Linh, cười nhạt nói :

- Đạo huynh là Chưởng Môn phái Côn Luân, võ công cũng đã đến mức tuyệt cao rồi, vậy hãy tiếp một chiêu về Cán Nguyên Chỉ Thần Công của lão phu thử ra sao ?

Nên biết là Cán Nguyên Chỉ Thần Công của Tô Bằng Hải là võ học độc bộ trong võ lâm. Chỉ phong trong vòng hai trượng có thể xoi thủng kim khí. Vì vậy dù Thông Linh đạo trưởng võ công có cao thâm hơn nữa cũng khó mà chống đỡ nổi thế công của đối phương.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa kiếm ra, bước ngang hai bước gần trước mặt Thông Linh đạo trưởng, nói :

- Bần đạo đã được nghe tiếng Cán Nguyên Chỉ Thần Công từ lâu, hôm nay được thưởng thức thì vinh hạnh biết bao.

Miệng vừa nói, tay trái ông liền lấy ra thanh kiếm báu đã may mắn được trên Phục Hổ Linh ra. Lưỡi kiếm vừa rút khỏi vỏ ánh sáng chói mắt loang loáng, phát ra những luồng khí lạnh buốt như giá tuyết. Ông cầm tréo hai thanh kiếm trước ngực thủ thế chờ địch ra tay.

Tô Bằng Hải thấy kiếm báu thì cũng giật mình, nhưng không xem vào đâu. Tuy thế ông vì nghĩ đến cái ân cứu con gái mình nên không muốn để Huyền Thanh đạo trưởng thọ thương dưới Cán Nguyên Chỉ Thần Công của mình.

Ông thu chân khí lại, khiến đỏ rần cả mặt, rồi nói :

- Phẩm cách và võ công của đạo huynh, lão phu luôn luôn kính ngưỡng, nên Cán Nguyên Chỉ Thần Công này tự biết khó đả thương đạo huynh. Vậy xin đạo huynh tránh qua một bên, nể mặt lão phu một tí.

Huyền Thanh đạo trưởng đâu phải không biết Tô Bằng Hải nể mặt mình, nhưng vì ông biết Cán Nguyên Chỉ Thần Công uy lực rất mạnh, cao thủ đương thời e không có ai đỡ nổi một chỉ của Bang Chủ Thiên Long Bang đánh ra. Thông Linh đạo trưởng là Chưởng Môn phái Côn Luân, nếu ông bị thương dưới tay đối phương thì chẳng những danh tiếng Côn Luân phái mấy trăm năm trên giang hồ bị tan rã như bọt nước, mà còn sợ rằng trong lúc nóng giận ông có thể dùng hết toàn lực làm cho Thông Linh đạo trưởng không đủ sức bảo tồn sinh mạng. Huyền Thanh đạo trưởng nghĩ rằng mình có thể đỡ nổi thế công của đối phương nhờ ở kiếm báu và Tô Bằng Hải cũng vì nể nên mỉm cười nói :

- Tô Bang Chủ cứ ra tay không hề gì đâu, bản đạo...

Ông nói chưa dứt, thình lình nghe Thông Linh ở phía sau lớn tiếng nói :

- Sư huynh tránh ra, để tôi thưởng thức Cán Nguyên Chỉ Thần Công đã lừng danh trên võ lâm ra sao ?

Đôi mắt đầy sát khí, Tô Bằng Hải cười một cách khinh khi, nói :

- Hay lắm ! Nếu đạo huynh có thể đỡ nổi một chiêu Cán Nguyên Chỉ Thần Công của lão phu, thì họ Tô này tự nguyện hai tay dâng lên Qui Nguyên Mật Tập.

Ông ngừng lại rồi đột nhiên thét lên :

- Ngừng tay !

Tiếng hét đó tựa như sấm sét, âm thanh sang sảng đập vào màn nhĩ mọi người, khiến tất cả những cao thủ đang đánh trí mạng đều giật mình dừng tay.

Tô Bằng Hải từ từ lấy Qui Nguyên Mật Tập cầm trên tay đảo mắt nhìn quanh một vòng, thản nhiên nói :

- Bất cứ người nào có thể đoạt được sách này trên tay lão phu thì Thiên Long Bang chúng tôi không nhúng tay tranh giành nữa.

Nói đến tiếng sau cùng thì đôi mắt ông cũng vừa nhìn thẳng vào mặt Thông Linh đạo trưởng.

Quần hùng thấy được sách liền dùng dùng kéo đến bao quanh, những con mắt như dán chặt vào cuốn kỳ thư trên tay Tô Bằng Hải.

Thông Linh đạo trưởng tức giận nạt lớn :

- Tránh ra !

Rồi dùng lực đánh mạnh. Huyền Thanh đạo trưởng phải bước qua hai bước. Thông Linh liền vận tập lại hết chân khí toàn thân, bước chậm đến Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải động mạnh Long Đầu Trượng xuống đất, trượng sắt ấy lún sâu nửa thước, lão cất tiếng cười khanh khách, tay hữu chậm chậm đưa ra sau lưng.

Thế đi của Thông Linh đạo trưởng rất chậm, mỗi bước đều lún sâu nửa tấc, thì ra ông đã gồm toàn chân lực bình sanh, chuẩn bị đỡ thế công bất ngờ của Tô Bằng Hải.

Thình lình một luồng gió hốt, một bóng người chớp nhanh như điện đến bên tay trái cầm Qui Nguyên Mật Tập của Tô Bằng Hải.

Thông Linh đạo trưởng vội dừng lại thế tiến.

Trong hang núi im lặng, bỗng nổi lên một tiếng kêu thét. Hốt nhiên bóng người nhào xuống đất, rồi không còn nghe tiếng rên la gì nữa. Dưới đất lại có một xác chết. Biết bao nhiêu con mắt của cao thủ võ lâm năm đại môn phái đứng chung quanh mà không kịp thấy người đó vì cái gì mà chết.

Tô Bằng Hải lạnh lùng nói :

- Còn vị nào cao hứng nữa thì vào thử Cán Nguyên Chỉ Thần Công chơi ?

Huyền Thanh đạo trưởng định thần nhìn qua, cái xác nằm dưới đất đó chính là Sở Nhất Giang trong phái Hoa Sơn, khiến ông thấy mà kinh hãi. Người này thuộc hạng cao thủ nhất lưu trên giang hồ mà chết một cách chớp nhoáng, toàn thân không có một tí dấu vết gì cả.

Thì ra Sở Nhất Giang thấy Tô Bằng Hải tréo tay hữu ra sau lưng, chỉ dùng một tay trái giơ sách cao lên, nên trong tâm liền có ý ngấm vận tập công lực rồi thình lình ra tay đoạt sách chắc không khó gì. Nhưng ông không ngờ mạng mình đã hết, tay chưa chạm được sách thì đã bị một luồng sức ngấm tông thẳng đến. Vì ham lấy sách nên không giữ sức hộ thân, nên lão liền bị Cán Nguyên Chỉ Thần Công của Tô Bằng Hải thấu vào nội phủ, tâm mạch đứt đoạn gan tạng bị nát, nên chỉ thét lên một tiếng thì ngã xuống đất chết ngay.

Cao thủ năm phái thấy cái chết của Sở Nhất Giang không ai mà không kinh sợ. Ngay cả năm người phân cuộc chủ và Xuyên Trung Tứ Xứ của Thiên Long Bang cũng biến cả sắc mặt. Ngày thường họ chỉ biết là Tô Bang Chủ của họ võ công cao kỳ, có Cán Nguyên Chỉ Thần Công là độc bộ trên võ lâm. Nhưng họ không ngờ đến cái uy lực kinh khủng như thế này, không cần dùng tay ra thế, chỉ cần dùng một sức ngấm đã giết chết một cao thủ võ lâm.

Đỗ Duy Sinh cầm chặt thanh trúc trượng xông lên mấy bước.

Hạ Vân Phong nghĩ Đỗ Duy Sinh tức giận mà liều mạng, nên liền đưa tay chặn lại, nhỏ tiếng nói :

- Xin Đỗ huynh bình tĩnh, Cán Nguyên Chỉ Thần Công chưa chắc có uy lực như thế này, sợ trong đó còn thủ đoạn gì nữa.

Trước cái chết của sư đệ, Đỗ Duy Sinh đau lòng khôn tả, song ông là người biết phân lợi hại nên không dám mạo hiểm. Ông vừa chạy lên mấy bước cốt ý xem sư đệ có phải chết thật không thôi. Vì vậy Hạ Vân Phong đưa tay ra ngăn lập tức làm như tức giận, gườm gườm nhìn Tô Bằng Hải rồi lại nhìn xác sư đệ nằm dưới đất.

Tô Bằng Hải nhìn quanh quần hùng, cười nhạt, nói :

- Các vị đều làm khách khứa như thế này thì thôi, lão phu tạm thời thu sách lại.

Thiên Long Bang nhân cơ hội này bằng bó cho những người bị thương, chuẩn bị tái đấu.

Thông Linh đạo trưởng đột đưa kiếm ra, nói :

- Tô Bang Chủ hãy chậm thu sách lại, có bản đạo còn muốn thử nữa !

Tô Bằng Hải cười khanh khách nói :

- Tốt lắm đạo huynh cứ ra tay...

Ông chưa dứt câu thì linh có tiếng kêu lên :

- Phụ thân ơi !

Tô Phi Phụng chạy đến.

Tô Bằng Hải thấy ái nữ mình ra dáng thiếu nữ thì vội hỏi :

- Ai đánh con như thế, mau nói cho cha hay, hôm nay đã động đến luật giết người, có giết thêm nữa cũng không hại gì !

Tô Phi Phụng dùng sức tàn chạy tránh qua quần hùng, thân hình chệnh choạng, mỗi một bước như muốn nhào té.

Trương Hóa thấy có cơ hội, lòng thầm nghĩ :

“Ta phải bắt con nhỏ này, buộc cha nó đưa sách ra mới được.”

Bởi thế, ông liền tiến gần lên đưa tay ra bắt Tô Phi Phụng lại.

Tô Bằng Hải còn cách ái nữ hơn một trượng, muốn nhảy đến cứu không còn kịp nữa. Trong lúc cấp bách, ông liền quát to một tiếng Cán Nguyên Chỉ Thần Công liền bắn ngay đến Trương Hóa.

Tuyệt học độc bộ trên võ lâm này uy lực quả thật bất phàm. Một luồng chỉ phong rít lên như lụa xé bay vút đến. Trương Hóa vừa chớp được vai Tô Phi Phụng, thì đã bị chỉ lực đánh trúng, ngực đau nhói như bị con dao vô hình đâm thủng qua, không nói ra tiếng đã nhào ngã ra sau. Nhưng vì tay hữu của ông đã chớp được vai Tô Phi Phụng nên ông nhào xuống thì kéo luôn cả nàng nhào theo.

Trong khi hai người ngã sấp đụng đất, đột nhiên ánh sáng chớp nhoáng, cánh tay hữu của Trương Hóa liền bị chặt đứt làm hai đoạn, bóng người loáng một cái đã đỡ gọn lại thân hình Phi Phụng.

Mọi việc xảy ra trong chớp mắt. Khi quần hùng định thần xem lại, ai nấy đều kinh sợ. Thì ra người đỡ Tô Phi Phụng không phải là bộ hạ của Thiên Long Bang mà lại là một môn hạ của phái Côn Luân, chính là Mã Quân Vũ.

Đỗ Duy Sinh tức giận quát lên :

- Đồ quỷ con !

Liền vung nhanh thanh trúc trường điểm đến sau lưng Mã Quân Vũ.

Quân Vũ dùng sức ném Phi Phụng qua cho Tô Bằng Hải. Vì chỉ lo cứu người nên chàng không còn kịp giải thế công sau lưng của Đỗ Duy Sinh.

Sự thật khi mới ra tay cứu người thì chàng đã biết nguy hiểm, vì chỉ cách quần hùng có mấy thước, thế nào cũng có kẻ đánh lén. Song trước tình thế cấp bách, chàng không có cách nào hơn nên mới phải phóng người ra cứu Tô Phi Phụng.

Nhưng biến hóa của sự việc thường có thể làm cho con người mất đi cái năng lực tự điều khiển. Khi Mã Quân Vũ chú ý đến cử động của Tô Phi Phụng thì Bạch Vân Phi cũng theo sát hành động chàng. Quân Vũ ra tay cứu người thì Vân Phi cũng lấy lệ ra hai viên Ni Châu hườm sẵn.

Nên Đỗ Duy Sinh đưa gậy điểm ra thì Bạch Vân Phi cũng vung tay. Hai viên Ni Châu bắn vút đến, một đánh vào gậy trúc, một đánh ngay yếu huyệt Phụng Nhân của Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh cũng là một tay sử dụng ám khí vào bậc nhất giang hồ. Đàn Chỉ Kim Hoàn là một loại ám khí đã vang danh của lão. Nghề nào quen nghe ấy. Tuy lão bận tâm Quân Vũ, nhưng tai mắt rất linh nhạy, nghe tiếng gió rít khe khê thì biết có ám khí đánh lén mình, vội thu thế lui lại, hai viên Ni Châu xẹt ngang bên áo đánh vút.

Tô Bằng Hải đã đỡ gọn thân hình của Tô Phi Phụng.

Ngay lúc đó Bạch Vân Phi cũng bay đến, tay mặt chặt xéo một chiêu Phù Huy Ngũ Huyền gạt một đường huyền phong của Đằng Lôi đang đánh đến Quân Vũ. Đồng thời tay phải búng Thiên Chấn Chỉ Thần Công đánh đến Hạ Vân Phong. Luồng chỉ phong ép đến buộc Hạ Vân Phong phải thối lui năm bước lớn.

Trong chớp mắt tình thế đang náo động đột trở lại im lặng, quần hùng lui ra hơn một trượng.

Bạch Vân Phi đột nhiên quay mình, lướt qua bên mình Mã Quân Vũ. Trong khi mùi thơm vừa đến mũi thì chàng đã nghe nàng nói nhỏ bên tai :

- Huynh không thể chết được.

Chỉ trong cái chớp mắt, nàng đã đứng trước mặt chàng cách mấy thước, thân pháp quá lạ lùng.

Đôi mắt nhìn ngay mặt Tô Bằng Hải, Bạch Vân Phi cười nhạt nói :

- Hãy giao ái nữ ông cho bộ hạ giữ. Ta muốn thử Cán Nguyên Chỉ Thần Công lừng danh trên võ lâm của ông như thế nào ?

Tô Bằng Hải tay trái cầm sách, tay mặt ôm con gái, cười lên ha hả, nói :

- Chúng ta thế nào cũng không tránh khỏi một trận đấu sống chết. Vậy bây giờ thanh toán sớm càng hay.

Dứt lời ông liền vỗ vào Mệnh Môn huyết sau lưng ái nữ của ông. Phi Phụng thở dài một tiếng liền tỉnh lại. Thì ra nàng đã bị cái ném của Mã Quân Vũ làm cho bất tỉnh vì nàng quá yếu sức.

Thình lình Vương Hàn Tương tiến tới, đứng gần phía trước Tô Bằng Hải nói :

- Còn có trăm nghìn đệ tử đang cần sự chỉ dạy của Tô Bang Chủ, ngài đâu có thể đích thân đấu với đại địch. Vậy lão phu nguyện thế Bang Chủ giao đấu trận này...

Tô Bằng Hải vô cùng cảm kích, song ông lắc đầu cười, nói :

- Bạch cô nương võ công tuyệt vời. Ta nhờ có Cán Nguyên Chỉ Thần Công thì hy vọng có thể chống cự nổi. Bằng không nếu ta có thác đi thì Bang Chủ Thiên Long Bang sẽ do người tiếp ngôi. Tô Hùng đâu rồi ?

Tô Hùng vội đáp :

- Đệ tử ở đây !

Rồi chàng liền nhảy vút đến bên Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải từ từ buông ái nữ ra, cười nói :

- Hãy bảo vệ cẩn thận cho sư muội, nếu nó có gì thì người sẽ chết bên nó ngay !

Những câu nói nghe như những gì trấn trối khiến cả bộ hạ Thiên Long Bang nghe mà phát đau lòng. Còn những cao thủ của năm đại môn phái thì muốn lạnh mình khiếp phục. Người anh hùng có khác với kẻ thường tình là vậy, trước lúc nguy biến vẫn bình tĩnh sắp đặt mọi việc chu đáo.

Bỗng nhiên Tô Phi Phụng cắn răng, nhảy mạnh lên đoạt ba quyển sách trên tay Tô Bằng Hải.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến mọi người đều giật mình ngơ ngác.

Tô Bằng Hải quát lên :

- Con điên rồi sao ? Hãy mau đưa sách lại cho cha !

Tô Phi Phụng lui ra sau mấy bước, nói :

- Phụ thân, Qui Nguyên Mật Tập đúng ra là vật của người ta. Tô huynh đã dùng mưu mô thâm độc mà đoạt...

Hơi thở mệt nhọc đánh đoạn lời nói của nàng.

Thình lình Tô Bằng Hải tiến lên một bước vươn tay chụp lại sách, nhưng Tô Phi Phụng nhảy lui ra sau tránh khỏi thế chụp của cha nàng, rồi nói tiếp :

- Cha, con...

Tô Bằng Hải tức giận gắt ngang :

- Người muốn chết sao ?

Câu nói chưa dứt, tay phải liền vung Long Đầu Trượng lên điểm thẳng qua.

Tô Phi Phụng đột nhiên cất tiếng cười đau khổ như điên như dại, rồi lớn tiếng nói :

- Được ! Thà rằng con chết dưới tay của cha còn hơn chết dưới tay của sư huynh.

Tô Bằng Hải lạnh cả mình, vội lách Long Đầu Trượng qua một bên, tay trái liền vung ra đoạt lại sách.

Tô Phi Phụng nhào đại qua, mượn lại thế nằm xuống đất lăn hai vòng rồi vọt đứng lên, thành ra nàng lại tránh được thế chụp thứ hai của cha nàng.

Không phải nàng có thể tránh thoát tay phụ thân nàng được hai lần như thế là nhờ ở tài nghệ, mà sự thật vì Tô Bằng Hải thấy ái nữ đang thọ thương nên không cố ý nhanh tay lắm.

Thình lình nghe Tô Hùng kêu to lên :

- Sư phụ !

Rồi liền dùng thân pháp Di Hình Hoán Vị lướt vọt đến bên mình Tô Phi Phụng, tay trái liền cướp lại Quy Nguyên Mật Tập. Đồng thời tay phải vung thanh kiếm lên, tức thì máu vung lên hai thước cao, một cánh tay bay ra ngoài bảy tám thước.

Ngay lúc ấy Mã Quân Vũ liền tung mình lên, chụp lại cánh tay đầm máu tươi đó. Thân chưa chấm đất liền lướt lên đáp xuống bên mình Tô Phi Phụng, quát to một tiếng, tay phải vung trường kiếm đâm mạnh đến Tô Hùng. Đồng thời người chàng lại cúi xuống ôm xốc Tô Phi Phụng lên.

----- oOo -----